

heu canimus frustra, nec verbis victa patescit
ianua, sed plena est percutienda manu.
at tu, qui potior nunc es, mea fata timeto:
versatur celeri Fors levis orbe rotae.
non frustra quidam iam nunc in limine perstat
sedulus ac crebro prospicit ac refugit,
et simulat transire domum, mox deinde recurrit
solus et ante ipsas excreat usque fores.
nescio quid furtivus amor parat. utere quaeso,
dum licet: in liquida nat tibi linter aqua.

Liber primus, 6

Semper, ut inducar, blandos offers mihi voltus,
post tamen es misero tristis et asper, Amor.
quid tibi saevitiae mecum est? an gloria magna est
insidias homini composuisse deum?
nam mihi tenduntur casses: iam Delia furtim
nescio quem tacita callida nocte fovet.
illa quidem tam multa negat, sed credere durum est:
sic etiam de me pernegat usque viro.
ipse miser docui, quo posset ludere pacto
custodes: heu heu nunc premor arte mea.
fingere tunc didicit causas, ut sola cubaret,
cardine tunc tacito vertere posse fores,
tunc sucos herbasque dedi, quis livor abiret,
quem facit impresso mutua dente venus.
at tu, fallacis coniunx incaute puellae,
me quoque servato, peccet ut illa nihil.
neu iuvenes celebret multo sermone, caveto,
neve cubet laxo pectus aperta sinu,
neu te decipiat nutu, digitoque liquorem
ne trahat et mensae ducat in orbe notas.